

Veronika Janíková

Výprava pro maminku

V kmeni dubového stromu tam, kde rostla muchomůrka, si v mechu hrála malá lesní dívenka. Světlé vlasy jí vlály v lehkém vánku a na hlavě se pyšnil čepeček s motivem jedovaté houby, rudý jako růže s bílými skvrnami připomínající padající vločky. Nos měla červený, jako barvu svého klobouku, načež bylo poznat, jaká zima vládla v lesích. „Kiko, večeře!“ zavolala babička a vykoukla z okna. Stará žena zrovna podávala poslední balíček s léčivými bylinkami mamince. Dívka přiběhla ke stolu, na kterém už byly položeny talíře, dřevěné mísy s polévkou z okvětních lístků fialek. Opět jedly ve dvou. Maminka Bella ležela zabalená v dece a studený pot jí stékal po čele. Kika si smutně povzdychla. „Copak se děje dítě?“

„Chybí mi společné večeře s mámou. Už jen pomyšlení na to, že bylinky, kterými se ji snažíme vyléčit, nezabírají, mi trhá srdce.“ Babička se na nešťastnou holčičku podívala a vytáhla z nejbližší skříňky knihu rodiny Muchomůrkových. Tuto knihu četla maminka dceři každý večer před spaním, aby nezapomněla, že si má vážit svého původu. Babi otevřela na náhodné stránce deník, který se dědil z generace na generaci. Kouzlo bylo v tom, že nikde nebyl konec. „Rok 1869, říjen pátého. Milá rodino, náš obchod s bylinkami vzkvétá. Houbovní lidé chodí děkovat, že jsme jim pomohli vyléčit bolesti v krku. Pomalu ale jistě přichází totiž chlad a mráz. Bohužel maminku nemoc poslala do peřin. Celý den spí a sní. Zítra se vydáváme na výlet pro bylinu, která by ji mohla vyléčit.“

Kika s obdivem sledovala umění číst. Jakmile stará žena dokončila poslední řádek, s úsměvem se obrátila na dítě. „Zítra vyrazíme pro bylinu, která maminku vyléčí. Musíš jít spát velmi brzy, abys měla energii.“ „Ale babi, kdo povede náš obchůdek s bylinkami?“ zeptala se zvědavě, protože jí bylo jasné, že maminka to v tomhle stavu nezvládne. „Nemusíš se obávat. Nebudeme pryč dlouho.“

Jakmile další den do pokoje Kiki vnikly první sluneční paprsky, dívka si balila do batohu poslední přírodní léčivo. Oblékla si bílé punčocháče a šaty rudé, jako klobouk, který vypadal jako muchomůrka. Než odešla s babičkou z domova, ohlédla se po matce. Její dříve světlé

vlasy se proměnily v tmavé prameny. Úsměv, který děvče vždycky provázel ze dveří, vystřídal pohled plný obav a starostí. Babička zavřela dveře od jejich útulného domečku a vydaly se do srdce lesa. Vytáhla z batohu mapu s nákresem jejich domu až po skřítků království, kam měly namířeno.

Hodiny se líně táhly a malí tvorové, kterým se říkalo lesní lidé, vykukovali ze svých zahrad. Za pár chvil opustily babička s Kiki část, kde si děti hrály a smály se na celé kolo. Nacházely se na začátku městečka Strážců.

„Babi, to jsou ti strážci? O těch se psalo v knihách?“ zašeptala Kika a zkoumala tvory, kteří neznali slovo radost. V jejich oblasti to vypadalo jako po bouři. Všude ležely hromady listů, které nikdo neuklízěl. „Ano, ale zavři pusku. Musí se soustředit na svou práci!“ napomenula vnučku tiše stará žena.

Město strážců nebylo nějak rozsáhlé. Kika s babičkou ho prošly za pár minut.

Před nimi se objevila široká a dlouhá brána posetá lesními květinami. Nejraději měla dívenka pampelišky. Vzpomínala si, jak pletly s maminkou věnečky a všechny holky z houbové čtvrti jí záviděly. Úžasem otevřela ústa.

„Dobrý večer pánové, úctu k vám. Jdeme si pro bylinu, která by vyléčila mou dceru. Byly bychom poctěny, kdybyste naši prosbu vyslyšeli,“ promluvila babička směrem ke strážcům, kteří hlídali skřítků království. Jejich oděvy jim umožňovaly maskovat se. V lese číhalo na takové tvory mnoho nebezpečí.

Střídání zelené barvy se zlatými ornamenty působilo elegantně, ale i nadřazeně nad ostatní obyvatele lesa. Na hlavě se jim blýskaly helmy se zlatými parohy podobné těm jelením.

Urostlejší ze strážců promluvil: „Úctu i k vám, bylinkářky, jaké rostliny nesete pro naše zraněné?“

Babička vytáhla z tašky heřmánek, který tlumil bolest a svalové křeče a má i mnoho jiných účinků

„Rozlučte se!“ rozkázal ostrým tónem strážce, načež odešel opodál. Stará žena se šedivými vlasy pohládila malou dívenku po vlasech. „Moje milá Kiki, já teď budu muset odejít na velmi dlouhý výlet. Vydám se na Měsíc, abych ti mohla poslat jednu hvězdičku, ta bude jenom pro tebe. Chvilí to potrvá, ale dočkáš se.“

Pozdravuj ode mne maminku. A hlavně až se vrátíš, popros ji, aby napsala do knihy naší rodiny zápis.“

Pak se usmála, ale neposedné slzy jí stékaly po tvářích.

Podala vnučce knihu, avšak ona nechápala, proč babička pláče. Naposledy ji dívka objala, nastal čas odloučení.

Za sukni Kiku zatahal malý skřítek. Čepek bílé barvy mu zakrýval obličej. Jeho drobné tělo sotva

utáhl os tak obrovskou hlavou. Přiložil dlaň na srdce brány, která se vmžiku otevřela. Vypadalo to za ní jako v pohádce.

Květiny rostly do velikosti stromů a ježci sloužili jako pomocníci při výpravách pro

důležitou bylinu. Velký kopec, který vedl až do nebes, lemovaly chaloupky. Na jeho samém vrcholu se tyčil hrad.

Kika z procházky zběsile utíkala k domovu a její maminka za ní. Bylina ji vyléčila a od té doby podnikají každý druhý den výlety, na kterých poznávají nové květiny i rostliny. V rodinné knize přibylo několik nových stránek. Každý večer obě sledují hvězdy i měsíc a Kiki čeká na hvězdu od babičky. Na tu, která přiletí až za velmi dlouhou dobu.